

**„ Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte,
přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí,
a tak docházíte cíle víry, spasení duší.“**

1. Petrův 1:8-9

ilustrační kresba
jindřich oleš

prosinec 2023
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 2.12. – Záchrana bohatých a vlivných
- 9.12. – Služba těm, co neznají Boha
- 16.12. – Poselství pro velká města
- 23.12. – Ester a Mordokaj
- 30.12. – Završení Božího plánu záchrany

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Příspěvek	Kázání
2.12.	Anna Petrovičová	Květa Tyšerová	Jiří Kloda
9.12.	Franta Tomanec	-	Hynek Dona - VP
16.12.	Květa Tyšerová	Iva Chárová	Bohumil Mroček
23.12.	Petr Chára	IFA	Pavel Pimek
30.12.	Pavel Pimek	Soňa Mročková	Hynek Dona

Blahopřání k narozeninám

- 5.12. – Ondřej Kimler
- 7.12. - František Tomanec
- 13.12. – Pavel Pimek
- 16.12. – Miluše Škrlová
- 26.12. – Jindřich Oleš

ADRA Klub zdraví informuje

14.prosince 2023 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda Tomáše Štěpána - „Kolumbie a Guatemala, útěk za svobodou“

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - 1763654349/0800

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2023

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Plánované akce

2. - 3.12 – sbírka pro seniory a děti na Ukrajině

9.12. – křest

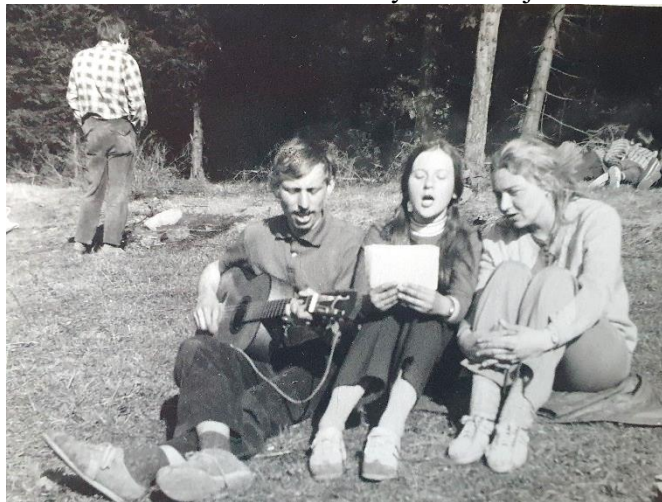
10.12. – vánoce pro Hooligans Church

Střípky vzpomínek na valašské působení Milana Drobíka

Dostal jsem překvapivou prosbu od sestry Ivy Chárové ze sboru Valašské Meziříčí. Týkala se napsání vzpomínek mé činnosti na Valašsku pro uveřejnění ve sborovém bulletinu. Musím říci, že rád vzpomínám na tu dobu. Než však začnu, rád bych popsal, proč jsem se vůbec stal kazatelem.

Začalo to v roce 1967. Tenkrát jsem byl zástupcem vedoucího mládeže ve sboru Ostrava-Prívov. Vedoucím mládeže byla manželka našeho kazatele Jiřího Drejnara Mirka. V té době jsme se dozvěděli, že se bude konat Evropský kongres mládeže ve Vídni. Psal se rok 1967, tedy doba komunismu, kdy dostat se na západ bylo téměř nemožné. Každá země měla vyslat na kongres určitý počet delegátů. Za tehdejší Československo bylo vybráno 44 mladých lidí. Za ostravské sbory to měli být tři delegáti. Sestra Drejnarová tenkrát navrhla mě spolu se sestrou Evou Šustkovou za sbor Ostrava-Radvanice a bratrem Jiřím Šiškou za sbor Ostrava-Třanovský sál. Moc jsem se těšil, protože dostat se do

kapitalistické země bylo téměř nemožné. Víím, že jsem si z Vídně přivezl láhev Coca-Coly a šusták – což byla tenkrát móda a dal se koupit pouze v Tuzexu. Ten „skvělý“ nápoj jsem chránil jako oko v hlavě a své sestře a rodičům jsem jen odlil trochu do malé skleničky. Ale

znovu ke kongresu. Závěrečné kázání v sobotu dopoledne měl bratr Lukas z Francie. My jsme kromě ruštiny neznali jiný jazyk, takže jsem měl na uších sluchátka překladatele. Bratr hovořil o teologických školách v Německu, Anglii, Rakousku a Francii a vyzýval mladé zájemce, aby přišli dopředu před podium, aby se za jejich rozhodnutí modlil. Nevím, proč jsem také šel dopředu, protože zaprvé nebylo možné, aby někdo z Československa mohl studovat na západě, a také jsem nikdy neuvažoval studovat teologii. Vystudoval jsem hornickou průmyslovku a měl velmi výnosné zaměstnání na šachtě v technickém rozvoji. Tenkrát jsem byl velmi aktivní v práci v mládeži a odebíral jsem pro všechny ostravské sbory časopis AIM (Adventní informátor mládeže; aim je také anglicky mír), který samizdatově vydávali v Liberci. STB

na to přišlo a jednoho krásného dne přijela před dům zelená volha a soudruzi mě odvezli na výslech. Domlouvali mně, že tak mladý, a tak si kazím budoucnost. Bylo to koncem roku 1967, kdy se naše země připravoval na „Pražské jaro“. Nastala náboženská svoboda, byla povolena sdružení, kazatele, kteří nemohli veřejně působit, dostali znovu státní souhlas a na slavnostním shromáždění v ostravské hale Tatran bylo oznámeno, že se na podzim otevře Teologický seminář. Mnoho našich mladých kluků se přihlásilo, ale já jaksí zapomněl na moji cestu k podiu před rokem ve Vídni. Byl jsem tenkrát zástupcem bratra Ládi Oháňky, který organizoval tábor v Annině údolí. Několik bratrů se zúčastnilo tábora, kde v průběhu pobytu „zupali“ tedy učili se a připravovali na přijímací zkoušky. Jeden z nich byl se mnou ve stanu a já jsem si z něho utahoval, že si ničí pobyt, místo aby se aktivně zapojil do táborového života, se připravuje na zkoušky. Ty měly být poslední prázdninovou nedělí. Já jsem tehdy dělal dirigenta zpěvu a poslední prázdninový pátek večer jsme měli mít první cvičení zpěvu. Připravoval jsem si noty a vtom někdo zaklapal na dveře. Vešli bratr Dimitrij Krynský (předseda sdružení), bratr Jan Kaba (tajemník unie) a bratr Miloslav Šustek (jmenován ředitelem teologického semináře) a zeptali se, jestli máme mapu světa, kterou potřebují ke zkouškám v neděli. Neměli jsme ji, ale poprosil jsem je, aby počkali, a já jsem rychle odběhl ke knihkupectví, kde paní prodavačka právě obchod zavírala. Nevím, jak jsem ji přesvědčil, ale mapu jsem hrdě odnášel a předal bratrům. To ale nebyl konec. Bratr Šustek mě oslovil: „Poslyš, bratře, mám za to, že nejsi přihlášen ke zkouškám, jsi velmi šikovný, tady máš skripta a v neděli ať tě vidím u zkoušek!!!“. Když jsem přijel ze zpěvu domů, s maminkou jsem četl otázky. Byly ze dvou oborů – z dogmatiky a církevních dějin. Nic jsme nevěděli! Největší záhadou byla otázka z dogmatiky: „Co je to eschatologie“ a z dějin „Co víš o době před reformací“. Nic jsem z toho nevěděl, ale rozhodl jsem se na zkoušky, které byly ve sboru Ostrava-Radvanice, dorazit. Chtěl jsem povzbudit mé kamarády. Když jsem v Porubě nastoupil do tramvaje, seděl tam bratr Enoch Martínek a zeptal se mě, kam že jedu. Nechápal, že jedu na zkoušky, protože věděl, že jsem se nepřipravoval. Sděлил jsem mu, že nevím, co je eschatologie a nevím, co znamená před reformace. On mně to cestou vysvětloval. Dojeli jsme na místo, kde už bylo plno zájemců. Zapsali jsme se, a už to začalo. Brali nás podle abecedy, takže jsem byl brzy na řadě. Za stoly seděla komise z vedení církve. Bratr Šustek řekl: „To je ten šikovný bratr, který nám sehnal mapu. Bratře, vyber si z každého talíře jeden lístek, na kterém je otázka.“ Sáhl jsem do talíře s dogmatikou a vytřeštil oči. Bylo tam: Co je to eschatologie. Pak jsem sáhl do druhého talíře a vybral: Co víš o období pře reformací!!! Nemohl jsem tomu uvěřit. Řekl jsem všechno, co jsem si zapamatoval z Enochova vysvětlování v tramvaji – a byl jsem přijat

s pochvalou, jak jsem se svědomitě připravoval. To jsem fakt nechápal, jaký smysl pro humor má náš Pán.

A teď něco z Valaška. Poslední ročník na semináři jsem obdržel příkaz spolupracovat s bratrem Janem Kantorem ve sborech Mladá Boleslav a Brandýs nad Labem. To byla dobrá praktická příprava. A pak jsme dostali „umístěnky“, kde budeme sloužit jako kazatele. Dostal jsem sbor Vsetín, Kateřinice, Hošťálkovou a Liptál. Také jsme se někdy střídali s kazatelem ve Valašském Meziříčí, takže jsem občas navštívil tento sbor a sbor ve Frenštátě pod Radhoštěm. Na Vsetíně ve sborovém domě jsem si musel stavebně upravit bydlení a pak přišla svatba. Před svatbou jsme dostali od rodičů mé dívky ložnici a já jsem koupil nábytek do obýváku za peníze od mých rodičů. Svatba byla v Jihlavě, ale další týden bylo něco podobného ve sboru na Vsetíně. Udělali jsme pro sbor pohoštění a pak jsme byli pozváni k Juřinkům na pokec. Když jsme se po asi dvou hodinách vrátili do sborového domu, nestačili jsme se divit. Byla to akce Franty Tomance s dalšími ogary, kteří nám přenesli nábytek ložnice do modlitebny a obýváku do ložnice. Nevěděli jsme, jestli se máme smát nebo brečet. Zvítězil smích a my jsme se celou noc „stěhovali“ a přenášeli nábytek na správné místo. Víím, že Mírek Juřinek se mně týden vyhýbal, ale já jsem to vzal, jako „křest Valaškem“.

Těch zkušeností z Valaška bylo mnoho. Rád na tu domu vzpomínám. Narodili se nám Tomáš a Libuška a působili jsme ve valašských sborech sedm let. Zažil jsem šťastné i méně šťastné chvíle. Podařilo se nám postavit modlitebnu v Kateřinících. Nejdřív nám to církevní tajemník nechtěl povolit. Bydlel totiž v Kateřinících. Jednou jsem za ním přišel něco projednat, a tehdy

na mě vyskočil jeho nezajištěný vlčák a našťestí mě prokousl jen rukáv kabátu, takže jsem měl na ruce jen několik otisků jeho zubů. Báł se, že ho budu žalovat, ale zahrál jsem to do autu a on z vděčností tu stavbu povolil. Také jsem prožil jednu tragédii, kdy mladý Daniel Škrla, který měl šestnáct let a jel na mopedu na brigádu do Kateřiníc, najel za zatačkou do vlečky traktoru a utrpěl smrtelné zranění. Ten pohřeb byl velmi smutný. Ale také jsem zažil velmi zajímavou zkušenost, se kterou se chci s vámi podělit. Setkal jsem se v Držkové při návštěvě jedné naší sestry s paní, která tehdy u ní kupovala kozu. Bylo to druhý rok mého působení na Valašsku. Dali jsme se do řeči a ona projevila zájem o studium Bible. Jmenovala se Anka. Jezdil jsem každý čtvrtek na malé sborové motorce „Pionýr“ do Držkové na „Kolíček“. Pod kopcem jsem nechal motorku a šel pěšky do prudkého kopce na hájenku, ve které bydlela s manželem a dvěma dětmi. Její manžel moje návštěvy schválil, ale časem si mých příjezdů všimli sousedé ze spodní hájenky a navedli jejího manžela, aby mě nějakým způsobem ty návštěvy přerušil. Rád popíjel a v hospodě se svěřil kámošům o této situaci, že mu „lezu“ za jeho ženou. Jednoho dne ve čtvrtek ráno mě Anka zavolala, ať nejezdím, že Pavel je tak akorát dobře napitý a že ji oznámil, že pokud se objevím, zastřelí mě jeho čerstvě pořízenou kulovnicí. Prosila mě v slzách, ať nejezdím. Řekl jsem jí, že mě chrání Pán Ježíš, že se nebojím. A jel jsem tam. Po cestě do kopce jsem opravdu šel od stromu ke stromu, abych se případně chránil před výstřelem. Když jsem vyšel na mýtinu, Anka vyběhla naproti a prosila mě, abych nešel dál. Když jsme vešli do kuchyně, Pavel seděl u stolu.

Já jsem se pomodlil a začali jsme biblickou lekci, fakt si nepamatuji, o čem to bylo. Anka seděla na druhé straně stolu a já mezi nimi. Po očku jsem pozoroval Pavla. Ten seděl s oběma rukama na kolenou, nehýbal se a jen pohyboval rty. Věděl jsem, že nemůže vstát a v mé duši zavládl pokoj. Když lecke skončila, prosil jsem Anku, aby nás nechala chvíli o samotě. Věděl jsem, že za dveřmi má ucho na dveřích. Oslovil jsem Pavla: „Pavle, slyšel jsem, že máš novou kulovnici a že Ti Anka koupila na ni dalekohled. Mohl bys mně ji ukázat a také, jak se z ní střelí. On vstal, odemkl skříň s puškou, šli jsme ven. Asi 30 metrů od nás stál na poli „strašák“, místo hlavy měl kastrol. Poprosil jsem Pavla, jestli by se střelil. On zaměřil a šlo to vedle. Požádal jsem Pavla, jestli bych to mohl také zkusit. Podal mně zbraň a já jsem zaměřil. V duchu jsem se modlil, abych se střelil. Předtím jsem střelil jen kdysi na prúmcce v rámci tělocviku, kdy jsme byli na střelnici a střelili z malorážky. Čistě naslepo jsem zamířil a bááác. Kastrol vyletěl z kůlu. Pavel se nestačil divit a od té doby jsem byl pro něj autoritou a už mně nikdy nebránil k nim přijít. Později přiznal Ance, že při biblické lekci nemohl vstát ani něco říct nahlas. Pán Bůh tak předivně zasáhl a ochránil mě.

Bylo by toho mnoho na vyprávění. Po Valašsku jsme byli přeloženi do Třebíče, pak do Třince, pak do Brna, do Ivančic, založil jsem úplně nový sbor v Moravském Krumlově. Jsem vděčný Pánu Bohu za jeho vedení v mém životě. Po určitých rodinných událostech jsem po 24 letech služby v kazatelské činnosti tuto služebnost ukončil, i když se jí i nadále laicky věnuji. Začal jsem podnikat v oblasti zdraví. Nabízím úžasné produkty americké firmy Forever Living Products, která má nejčistší aloe vera a další doplňky stravy. Pomohl jsem stovkám lidí řešit jejich zdravotní problémy. Díky této činnosti mám možnost stále oslovovat nové lidi a ukazovat také na duchovní zdraví a na Pána Ježíše. Už mnozí lidé se o Něho vážně zajímají. Jsem již 14 let v důchodu, ale díky Pánu stále zdravý a plný elánu. V současné době děláme ještě s naším starším sborem Hranice stolečkovou evangelizaci každé pondělí na náměstí v Hranicích. Doufám, že Duch svatý osloví lidi, kteří si vzali naši literaturu. Pán Ježíš je ve dveřích, takže se můžeme těšit na setkání s Ním v Jeho slavném příchodu. Přejí

i sboru ve Valašském Meziříčí hojnost Božího požehnání a radosti v práci pro Pána.

Milan Drobík, Týn nad Bečvou 14.11. 2023

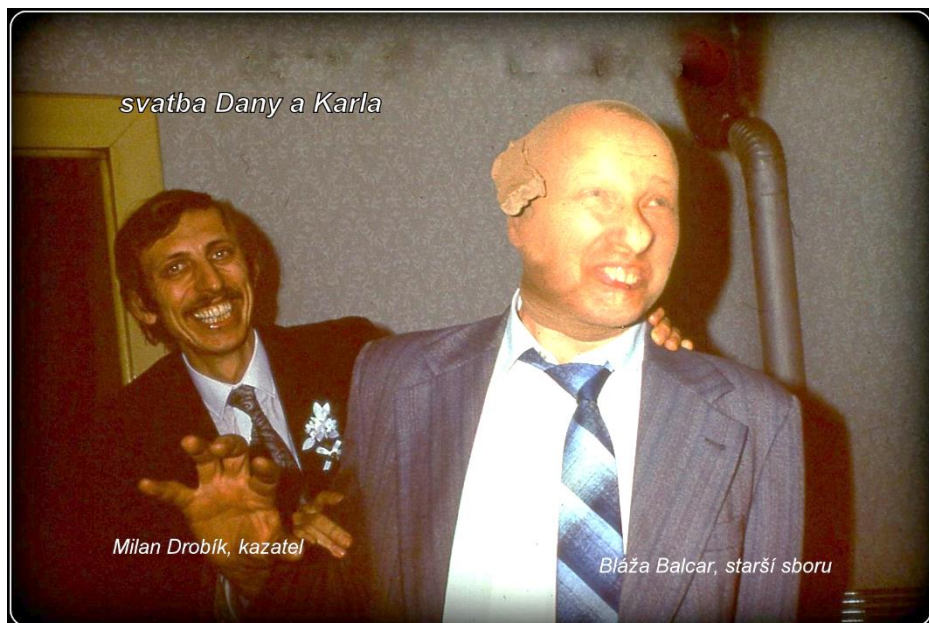

Milan Drobík, vzpomínky

Milan byl prostě nepřehlédnutelný. Znal jsem jej z dávných mládežnických akcí, kde své vrstevníky o hlavu převyšoval. Poté, co se vyučil kazatelskému řemeslu, byl odsunut na Valašsko. Jestli za odměnu nebo za trest, to už nikdo neprozradí. Pamatuji si, že jsme jej před jeho vsetínskou instalací potkali na chodbě. Petr Válek jej tam nakopl do písťaly s obligátní otázkou „Jak se daří, faráři?“ Z následných kázání jsme usoudili, že takto si svou duchovní dráhu nepředstavoval. Evidentně záviděl evangelickým a katolickým kolegům jejich ovečky, které by si nakopávání velebných pánů zatraceně rozmyslely. Chudákovi Milanovi nedošlo, že podobnými tělesnými kontakty jen dáváme najevo jeho příslušnost k naší poněkud atypické krevní skupině.

Když se schylovalo k jeho svatbě s překrásnou Magdalénou, vybílii jsme mu jeho byt. Je pravda, že i sem tam nějakou tou pastelovou barvou. Po veselce, která se konala někde na Vysočině, nás za odměnu i s ostatními mládežníky pozval do hotového vsetínského hnízdečka na postsvatební večírek. Celou dobu vyprávěl o tom, jak na Oháňkových táborech exceloval svými kanadskými

žertíky. To ale neměl dělat. Inspiroval nás k tomu, abychom něco podobného vyvedli jemu. Jenom co se i se svou novomanželkou vzdálil k sousedním Juřínkovým, vloupali jsme se do jejich zbrusu nové ložnice, rozebrali manželské postele, a pokud se nepletu, umístili je do vedlejší modlitebny. Vybrakovali jsme sladkostmi naplněnou lednici, zamkli byt a klíč poslali po malém Mirkovi. A cestou k Valmezu se pak bavili představami, jak obyvatelé farního bytu o půlnoci přerозkošně skládají rozložené puzzle dohromady a přitom svolávají hromy blesky na své nepřítomné meziříčské kamarády. Přestože Milan nebyl meziříčským kazatelem, jezdíval k nám se svými úvahami. A býval i přímým účastníkem silvestrovských či jim podobných večírků. Rádi jsme jej přijali do užší party podvyživených, která si říkala Československá státní chudina. Zdenka Pimková byla její předsedkyní, Milan Drobík ministrem bídy a já obyčejným členem. Od těch dob se mnoho změnilo. Zdena se přesunula z gotiky do baroka a Milan z nízkopodlažních farních sfér k horním deseti tisícům. Naše cesty se tím pádem úplně rozešly. Třeba se zase brzy potkáme v malenovickém domově důchodců. A společně zavzpomínáme na nenávratně zašlé časy, kdy jsme žili chudě, zato dokonale vesele...

Milan Drobík, dohazovač

Možná to už upadlo v zapomnění, ale všeobecně talentovaný Milan se blýskl i jako dohazovač. Minimálně v jednom případě. To, když působil jako pastýř na Třebíčsku. Nebýt dochovaných záznamů v zažloutlých listech někdejší

mládežnické kroniky, zvědavá veřejnost by se o tom asi nedověděla. Což by bylo škoda. Dvojice, kterou dal dohromady, nám není neznámá. On i ona čas od času přikodracají vlakem z nedaleké Kopřivnice. Jmenují se Dana a Kája Klečkoví. Otevřeme tedy vzácné historické záznamy, které přibližují veselejší část jejich svatby. Především zaručeně pravdivý sled událostí, které jí předcházely. Je obsahem rýmované balady, která byla na veselce zveřejněna. Protože má více než stovku čtyřveršových slok, vyjmeme z ní jenom pár úryvků. Začneme tedy začátkem:

BYLO NEBYLO

aneb pohádka o Daně a Kájovi

*Koncem léta, takhle zrána - před zrcadlem stojí Dana,
pozorně si těla všímá, - zdali chátrat nezačíná.*

*Pronáší si, jen tak, v duchu: - „ Celkem vzato, je to v suchu,
přicházím však k poznání, - že přišel čas vdávání.*

*Třiadvacet, to jsou léta, - kdy čas mládí ještě květvá,
nesmím váhat, vdám se hned, - ať tu nejsem na ocet! “*

A tak brzy po ránu - navštívila Ivanu

a říká jí bez váhání: - „Ivo, mám chuť na vdávání!“

Iva dí: „A máš na věno, - jak se patří, našetřeno?“

A zda sis už dala práci - s manželskou kvalifikací?“

*Dana jenom rukou mávne: - „ To já znám už z doby dávné,
všecko vím z lékařských knih - pod peřinou přečtených.*

*Co se toho věna týče, - spoléhám se na rodiče,
oni jsou dost bohatí, - tak to za mne zaplatí.*

*Takže, všecko mám a znám, - maličkost jen postrádám,
a tou je, jak tušíš už, - nějaký ten mladý muž.*

Tak nezbyvá, než se zvednout, - po něčem se poohlédnout.

Do Brna hned vyrazím, - na něco snad narazím. “

*Pár dní nato, časně zrána, - byvše Ivou načesána,
rozjela se s velkou chutí - plnit svoje rozhodnutí.*

*Ve vlaku si z dlouhé chvíle - upřesnila svoje cíle,
neb, jak známo, dnes se cení - sociální postavení.*

„Jó, tak vdát se za řezníka, - čišníka či zahradníka!

Nebo zazobaný vdovec, - případně i pasák ovec!“

Potom v Brně potkala se - s gentlemanem úzkým v pase.

Milan se ten člověk zval, - z minulosti Danu znal.

Říká: „Dano, jak se máš? - A kdypak se, cérko, vdáš?

Že tě tu přilákal ženich! - Já mám na to dobrý čenich!

Co se této věci týče, - tak přijed' k nám, do Třebíče,

za husu či kačenu - ženicha ti seženu!
Je tam u nás mladík jeden, - je pod jménem Karel veden.
Chlapec milý, chlapec zlatý, - chalupu má aj dukáty.
Slibit ti jej nemohu, - jenom když dáš zálohu,
má choť, když můj shrábne plat, - kapesné mi nechce dát.
A tak, vinou mojí ženy, - trochu jsem podvyživený,
ploužím se už jako stín, - o kulatém břichu sním.“
Toto slyšíc Dana milá, - čtyři slzy uronila,
hrábla do své kabelky, dala mu dvě hašlerky.
Nabídla mu v igelitu - zabalenou krutí kýtu,
drobné v sáčku od bonbónů, - dva losy a patnáct bonů.
Pak mu řekla: „Milane, - jenom ať se nestane,
že bys všecko projedl - a Karlíka nesvedl!“
„To se neboj, Dano drahá, - ať se Karlík jak chce zdráhá,
ať se kroutí jako had, - zařídím, ať má tě rád!“
Když se vrátil domů zpět, - tak za Karlem pádil hned,
praví: „Kájo, jsme už velcí, - takže půjdeme rovnou k věci.
Co si budeme povídat, - chlapci, když je jak ty mlád,
srdce prudce zabuší, - když pach lásky vytuší.
Míním ti já, Kájo, říct, - že jsem chtěl ti vyjít vstříc,
a když jsem teď v Brně byl, - práci jsem ti usnadnil.
Potkal jsem tam milé dítě, - jemuž hned jsem namluvil tě,
zamluvil jsem ti tam zlaté - děvče ladně baculaté.“

svatba Dany a Karla

*Říkám já, znalec přes děvy, - velmi schopná se mi jeví,
pro tebe to asi je - ideální partie.“*

Karel říká klidně na to: - „Tak to zkusím, a co za to?“

„Po známosti, tak dvě husy!“ - , prones' Milan výrok kusý...

Balada poté pokračuje popisem překotných událostí, které následovaly a vyústily v Karlovu předsvatební cestu z Velkého do Valašského Meziříčí. Událo se to v době, kdy začala nejen stavba modlitebny, ale i údobí lovu potencionálního ženicha ze strany nezadaných, roztoužených sborových dívek. Jedna z nich už nežije, ostatní dnes užívají zaslouženého důchodu. Takže, ještě závěr balady, jemuž mohou porozumět jen vzpomínající pamětníci:

A tak jednou přišel den, - kdy byl Karlík přiveden.

Dívky v čele s Ivanou - měly hned podívanou!

Zříc Káju a jeho Danku, - odtáhly hned do altánku

a tam, v koutku, chudery, - ze závisti brečely.

Vlasta a pak Alenka, - především však Elenka,

ty tak smutné nebyly, - na sucho jen bulily.

Hanka, Lida, Ivana - skrápěly zem slzama,

slzy táhly v proudu kvapném - přes trávník do jámy s vápnem.

Štěpán s Pchořtem zahradníkem - vyděšení jsouc tím vzlykem,

šli dle zvuků moldánků - až do nitra altánku.

Patříc na ty zvadlé duše, - prones Štěpán celkem suše:

„Nabídнем vám svoje rámě, - Pchořt Lídě a já Ivaně!“

Tu Alenka řve z altánku: - „A co bude s našú Hankú?

Chudák, s nikým nechodí, - gdo jí koho dohodi?“

Štěpán řek: „Jdem na to hopem, - vyraz, Pchořte, někam stopem,

najdi naši švarné Hance - nějakého zazobance!“

Kde se vzala, tu se vzala, - teta Marta v okně stála

a praví: „Co bulíte, - vždyť, co máte, nevíte!

Vykašlat se na chlapy, - s nimi jsou jen útrapy!

Žijte klidně, žijte sladce, - vdejte se až k padesátce!“

Řekly holky si: „No, zkrátka, - tvrdí nám to stará matka,

ta musí mít jistě dosti - se staříkem zkušeností.

Tak, i když to není v módě, - mládenečky pošlem k vodě.

Daně to už povolíme, - na ní si vše ověříme.

Skutečnost když prozradí, - že chlapi jsou neřádi,

vykašlem se na vdávání, - budem žít jak staré panny.

S Danou šlo dál všechno hladce - a jako v každé pohádce

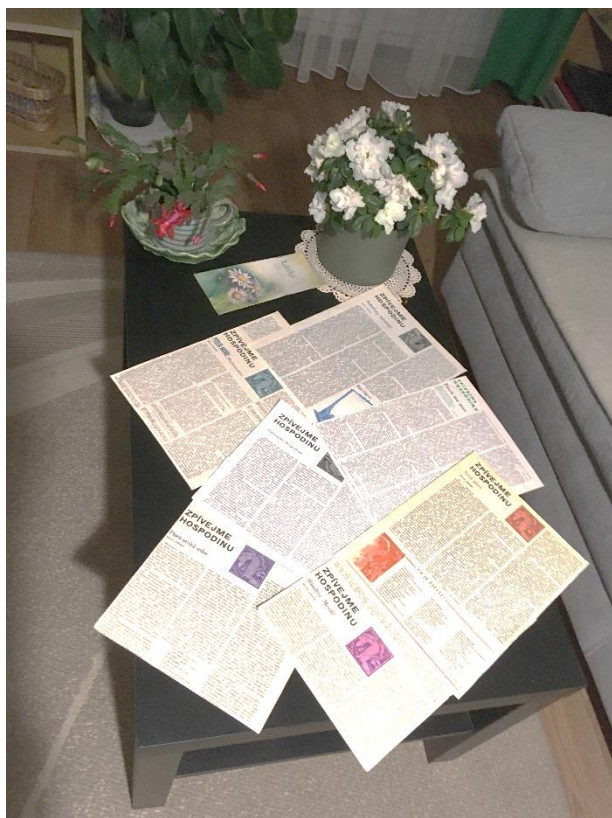
ať bylo, či nebylo, - svatbou se to skončilo...

Sluší se ještě podotknout, že dotyčná svatba se odehrávala ve staré modlitebně, tedy v prvním patře budovy číslo 1 na tehdejší ulici Eduarda Urxe, které nikdo neříkal jinak než Hřbitovní. Díky začínajícím pracím na adaptaci budovy to byla jedna z posledních významných sborových událostí v tomto prostoru. Díky nesporným zásluhám sloužil kázáním neustále skloňovaný Milan Drobík a svatební obřad zajistil Jaroslav Klvánek. Hostina v obvyklém rozjařeném stylu probíhala ve dvou uvolněných přízemních místnostech. Podle tety Haindlové, která byla samozřejmě přítomna, to bylo krásné. Na konec ještě citujme dva z mnoha došlých telegramů, které přibližují ducha oné doby:

- „S Karlíkem na věčné časy!“ *súduh Ronald Reagan*

- „Proletáři obuch Mezdríčů, spojte sa!“ *Kvido Děckuláček, ministr československého socialistického rozmnožování*

Milan má silný cit k hudbě. Svým zpěvem oslavoval Hospodina. Proto i dnes

se ráda začtu do jeho článků v Adventu pod názvem ZPÍVEJME HOSPODINU. Hned v prvním článku uvedl verš mně velmi blízký a to ze Žalmu 28,7 s odkazem na krále Davida a to mne nadchlo. Moc jsem se těšila na další článek. Po přečtení vždy ho z časopisu vystříhla a uložila do složky, po které i teď ráda sáhnu. Milane, děkuji. A ještě mám silnou vzpomínku na návštěvu u vás ve sborovém bytě v Třebíči.

Nebyla jsem tam sama, seděl vedle mne můj manžel, kterému jsi také říkal "Bláza". Bylo nám podáno výborné

občerstvení a povídali si. O čem, to už nevím.

Malou vzpomínku ukončím Milanovými slovy: "Krásná duchovní píseň je totiž schopna zahnat chmury z čela a přináší do našeho srdce požehnání a pokoj."!!!!!!

Alena Balcarová

Na Milana Drobíka mám velice dobré vzpomínky. Jak by taky ne, nejprve mně nalákal na biblický seminář na Vsetíně pod vedením bratra Šustka a pak nás dal s Kájou do kupy. Ano, čtete správně, on byl ten pachatel a Bůh sám pak spojovatel. Milan byl nejprve kazatelem na Vsetíně plus teda celé Valachy a pak ho v komunistické době převeleli do Třebíče. Takže znal lidičky z Valach i z Třebíče. Takže ve zkrácené verzi uvedu část Frantíkovy básně z naší svatby:

*Za husu či kačenu ženicha
ti seženu.*

*Má choť když můj shrábne
plat
kapesné mi nechce dát
a tak vinou mojí ženy
trochu jsem podvyživený
ploužim se už jako stín
o kulatém břichu sním...*

Chudák. 42 let jsme s Kájou spolu a ještě se nedočkal ani husy ani kačeny. Když už byla dohoda :) měla bych ji dodržet, že jo? Tak Milane až pojedeme k Dosoudilovým do Přerova, něco dovezu. Kája igelitku s husou nebo kačenu určitě unese. 😊😊👉

Dana Klečková

Když Milan Drobík přišel na Vsetín, byla to pro něj první „štace“, jako začínajícího kazatele. Psal se rok 1972 a mně bylo krásných čtrnáct roků. Naším kazatelem byl celých sedm let. Jako mladý, nadšený kazatel nás „mládež“

neváhal zapojit do rozličných činností ve sboru a také mimo sbor. Byl jsem mu dost blízko a to i proto, že jsme bydleli pár metrů od sboru. Mělo to své výhody, ale vzhledem k tomu, že se intenzivně upravoval byt kazatele a byl jsem po ruce, tak i nevýhody. Dobře si vzpomínám, že bylo potřeba pro zedníka urychleně dodat písek do malty na zdění. Písek a obrovský vozík byl u Kubičků na Tatalákách. Milan mně vyzvedl u nás doma, písek jsme naložili a vydali se na Horní město. Z kopce to celkem šlo, ale na Dolním náměstí jsem už byl docela vyřízený. Milan rozhodl, že se posilíme v cukrárně několika zákusky a ten kopec zdoláme. Zdolali jsme, ale tehdy v patnácti letech jsem poprvé myslel, že umřu.

Zásadnější vzpomínky na Milana jsou ovšem ze sborového života. Vedl nás mladé k Bibli, organizoval na Vsetíně Biblický seminář, spolu s Bohoušem Vysloužilem sborové zpěvy a setkání mládeže, návštěvy jiných sborů, sborové výlety. Snad proto nám to období normalizace nepřišlo tak tísnivé, protože jsme měli své zázemí ve sboru. Během Milanova působení jsem mohl také s některými být na Damašku pokřtěn. Jediné, co mu „vyčítám“, že při tom všem, co nás učil, zapomněl přidat angličtinu, kterou už tehdy ovládal. Ale to mu odpouštím.

Mira Juřínek

Moje vzpomínky jsou velmi staré. Rok 1970 - 1974. První etapa adventního semináře. Navštěvovala jsem sbor Praha - Vinohrady. Byla nám přidělena pětice seminaristů - V. Vurst, M. Drobík, M. Kašík, K. Strouhal a M. Jeslík. Prožívali jsme klasickou "mládež". Písničky, výlety apod. Milan byl součástí kvarteta "Žhavý drát". Zpívali opravdu dobře. I na naší svatbě. Mimoto hrál dobře na housle. Byli jsme i na jeho instalaci na Vsetíně, ještě jako mládež. Vzpomínám i na Jeho manželku Lenku, se kterou jsme si rozuměly. Další část života už, jak se říká "zahaluje tajemství". Zním ho už jen z doslechu, nebo z Facebooku a proto ho nemohu komentovat.

Zdena Pimková

Působení bratra Drobíka v kazatelské službě na Vsetíně jsem nezažila, ale byl před mnoha lety mým hostem v Klubu zdraví v čítárně knihovny ve staré radnici. Tenkrát přijel jako velký propagátor aloe vera a produktů z této rostliny. Měl hojně navštívenou přednášku a jeho nadšení pro aloe vera bylo více než nakažlivé. Už tenkrát jsem si říkala, že takový dar oslovit lidi, který dostal od Pána Boha, se často nevidí. A tento pocit se utvrdil i minulou sobotu, když měl úvahu v našem sboru o služebnících a otrocích.

Květa Tyšerová

V sobotu 25.11. to v modlitebně vypadalo jako na ministerstvu ... ministerstvu bídy, zřízeném kdysi dávno známým vtípalčkem Frantou. Kazatel Milan Drobík, který určitě není „drobík“ dnes navštívil náš sbor spolu se svou milou manželkou Janou, aby nám posloužil kázáním. Jsme za to velmi vděční.

Modlitební týden 2023

Již tradičně se stává první listopadový týden Modlitebním týdnem naší církve. Letošním tématem přednášek bylo „*Být jeho svědkem*“ a připravila je pro nás americká badatelka a spisovatelka Sarah Gane Burton. Představila nám několik biblických příběhů, které nesou ponaučení napříč časem a kulturami. Jejich hlavní hrdinové se stali mocnými svědky Ježíše Krista. Stejně bychom měli působit také my.

Svědčíme svým příkladem rodině jako Abraham? Zvládneme své osobní zápasy jako Josef? Dokážeme svědčit o Bohu v zaměstnání, ve své ulici jako Daniel? Toužíme po změně stejně jako samařská žena? Pomáháme nezištně potřebným jako Tabita? Dokreslují naše partnerské vztahy náš postoj k Pánu, jako tomu bylo u Akvily a Priscilly? Jsme připraveni být věrni Bohu i v dobách strádání, jak nám ukazuje apoštol Pavel? Nad těmito otázkami jsme se společně zamýšleli každý večer od 4. do 11. listopadu.

Krásnou tradicí našeho sboru je scházení se v rodinách. Každý večer se sjíždíme zšeřelým městem do jednotlivých domácností, kde nás čeká vždy srdečné přijetí, pohodlné židle či křesla, voňavý čaj a nejedna dobrota k zakousnutí po

společném studiu. Jsou to požehnané večery. Domácí atmosféru nic nenahradí. Studujeme, povídáme si, společně se modlíme za všechny potřebné, chválíme dobré jídlo a je nám spolu dobře. Tato setkání velmi utužují naše vztahy a projevují se na stavu celého sboru. Jsme za ně Pánu velice vděční.

Iva Chárová

Čím oslovil letošní Modlitební týden vás?

Letošní Modlitební týden byl opět jako vždy moc pěkný a věřím, že i pro ostatní účastníky požehnaný. Byl to můj již 67 MT !! ☺ Je pravdou, že těch pár prvních si nepamatuji, ale jinak vzpomínám vždy moc rád. U nás v Trutnově byl už sníh, protože si moc dobře pamatuji, že jsme hráli s ostatními takovou klukovskou hru a to - kolikrát kdo cestou na přednášku uklouzne a spadne. Ještě jsem neměl "přezuto na zimní podrážky" a chodil jsem v polobotkách, což mi zůstalo i do mého pokročilejšího věku ☹. Dnes už toto neprovádím, protože ani není na čem - sníh už je a bude velká vzácnost.

Ale zpátky k našemu letošnímu MT. Velmi si vážím a oceňuji scházení po rodinách. Doufám, že mi všichni dáte za pravdu, že je to zcela něco jiného než na sborové půdě.

A jako vámi zvolený hospodář vám děkuji za vaše dobrovolné dary, které jsou již při čtení tohoto čísla známé.

Petr Chára

1. Texty přednášek se mi letos moc líbili. Týkaly se svědectví nejrůznějších biblických postav, a zahrnuly typové situace, v kterých se může ocitnout kdokoli z nás. Byly jednoduché, logické, aplikovatelné v dnešní době do našich životů.

2. Modlitební týden pro mě není tím, čím býval před rokem 2017, i když atmosféra dvou letošních setkání, kterých jsem se zúčastnil, byla velmi příjemná.

Jenda Petrovič

Na zadané téma GK – „*Být Jeho svědkem*“ zareagovala autorka Sarah G. Burton originálně. Vyhmátla nejdůležitější postavu v Božím plánu spásy po Ježíši Kristu, prvotinu ze SZ prvotin (Jeremjáš 2,3) Abrahama = OTCE VÍRY.

Poznali jsme to během Chaverutu = Přátelství Valašska s Izraelem. Setká-li se poctivý katolík se stejně poctivým protestantem a hledají-li "kořeny své víry", musí dojít až k Abrahamovi, Otcí víry. Během hledání Cesty (Jan 14,6) a u cíle samotného poznají, že utichly všechny zbytečné spory.

Sarah jasně píše již v úvodu, co po ní a po každém z nás Hospodin požaduje! (Micheáš 6,8). Právo, milosrdenství a věrnost! (Matouš 23,23)!

Na této nepohnutelné Trojnožce spočívají obě biblické etapy jedné a téže CESTY, jíž je Ježíš Kristus, judaismus a křesťanství.

„Je-li první chléb zasvěcen, je svatý všecken chléb; je-li kořen svatý, jsou svaté i větve.“ (Římanům 11,16). Přečtěte si celou 11. kap. Římanům a poznáte, že Ježíš Kristus nemá náhradní plán B nebo C. Neskončil se syny Jákobovými: (Malachiáš 3,6) „Já, Hospodin, neměním se, protože vy synové Jákobovi, nevzali jste skončení.“ (BK podobně ČSP).

Jindra Kimler

Letošní modlitební týden byl moc fajn a pro mě hlavně v klidu. Snažila jsem se zúčastnit co nejvíce přednášek, protože už nejsem v práci. Takže to už není taková honička, jako vždycky bývala.

Co se mně líbilo:

- setkávání v rodinách je vždy milé a inspirující
- přednášky byly živé a pěkně napsané
- letos jsem neslyšela žádnou kritiku na přednášky, což mě překvapilo a potěšilo
- setkávání byla skutečným duchovním povzbuzením
- modlili jsme se za konkrétní věci

Díky Bohu za velké požehnání letošního modlitebního týdne.

Květa Tyšerová

Oslovil mě především Hynek Dona. Abych si připravil komentář k první přednášce. Protože už ona přednáška byla komentářem, navíc od nejvyššího náčelníka světové církve, komentování komentáře mi připadlo jako nemístné. Zamyslel jsem se tedy nad stěžejní záležitosti příběhu praotce Abrahama, o kterém byla v úvodní přednášce řeč:

Testování víry, aneb obětování Izáků

Bůh se rozhodl Abrahama vyzkoušet. Řekl mu: „*Vezmi svého syna, svého jediného, svého milovaného syna Izáka a jdi do země Moria. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na hoře, kterou ti určím.*“ (Gen 22, 2 – B21) Druhého dne osedlal Abrahám osla, vzal Izáka, služebníky, dříví a šel. Třetí den uviděl určenou horu a řekl služebníkům: „*Zůstaňte tu s oslem. Já a chlapec půjdeme až tam, pokloníme se Bohu a vrátíme se k vám.*“ (Gen 22, 5) Chtěl své služebníky jen uchlácolit? Nebo opravdu počítal s tím, že se i s Izákem vrátí? Když se později syn otce otázal, kde je beránek k oběti, Abraham odpověděl: „*Bůh si opatří beránka k zápalné oběti, můj synu.*“ (Gen 22, 8) Chtěl jen svého syna uchlácolit? Nebo opravdu počítal s tím, že Hospodin opravdu beránka opatří? Navzdory tomu, že věřil v návrat s živým Izákem, jej svázal, položil na oltář, vzal vražedný nástroj a ... Obětoval nebo neobětoval? „*Vírou Abraham ve své*

zkoušce **obětoval Izáka.**“ (Žid 11, 17 – B21) Jak je to možné, když zároveň věřil, že z něho vyjde velký národ? „**Počítal totiž s tím, že Bůh je schopen i křísit z mrtvých.** A odtud ho také (obrazně řečeno) přijal.“ (Žid 11,19) Je pravděpodobné, že se během celého příběhu ozýval i hlas ze druhého břehu: „Nejdi, neobětuj, je to absurdní, nelidské... Hlasy z onoho břehu bývají, na rozdíl od těch Božích, přijatelné a nanejvýš rozumné. Hrdinové víry, vzpomínání v dávném dopise k Židům, však rozumné námitky odmítli. Měli pro to dostatek důvodů. Žili totiž v důvěrném vztahu se Všemohoucím...

Na staré příběhy padl prach. Testování víry však pokračuje. Dokonce i v prostředí našeho sboru. Vírou obětoval Jenda svého Izáka, tedy dosažené vzdělání, a několik roků fáral do šachty. Vírou obětovala Boženka své schopnosti a dělala jen podřadnou, špatně placenou práci. Vírou obětoval Mira Válek pohodovou vojnu a odseděl si jedenáct měsíců v chládku. Vírou, že je to tak správné, obětoval kdysi Jindra Oleš své nadání a zůstal na ostravské dlažbě. Podobných případů bychom našli bezpočet. Někdy jsme v testování obstáli, někdy prošli s odřeny ušima. A nejednou i zkoušku projeli...

Testy nemusí mířit jen na jednotlivce. Před časem mu bylo podrobena i naše společnost. „Tak co, sbore meziříčský, půjdeš obětovat svého Izáka? Otevřeš pouliční lúze svoji krásnou modlitebnu?“ ozýval se jeden hlas. Ze druhého břehu zazníval hlas jiný, mnohem rozumnější: „Určitě neotevírat! Bezděmovci zničí nábytek, poplivají stěny, zaneřádí záchody!“ Těžké rozhodování. Skoro jako za Abrahama. K oběti nakonec došlo. A už přináší požehnání. Nejen pro chudáky z ulice...

Franta Tomanec

Týden v jednom kole. Ač vysilující a fyzicky náročné, zvláště pro pracující důchodce, pozitivní pro budování vztahů, důvěry a sounáležitosti mezi spoluvěřícími. Před rokem ta semknutost v modlitebním úsilí byla i přes částečné zklamání přece jenom trochu jiná. Být užiteční pro své nejbližší okolí, být požehnáním. Je to výzvy pro rok 2024.

Pavel Pimek

Modlitební týden je krásnou příležitostí se opět pravidelně setkávat v rodinách na modlitbách. Cítím a vidím z toho velké požehnání pro naše malé velké sborové společnosti.

Soňa Mročková

Co se týká modlitebního týdne - témata byla určitě velmi dobrá. Zpracování už mně tak neoslovilo.

Zdena Pimková

Letošní přednášky MT se mi moc líbily. Mám raději diskuze nad osudy biblických postav, než hluboká teologická témata. Nejvíc mně oslovil příběh *Akvila a Priscilla – svědectví manželského páru*. Možná je to tím, že jsme s Petrem navštívili Korint, místo působení těchto partnerů. Procházeli jsme se místy známými z Bible a užívali si pocit, že zřejmě právě tudy chodil kdysi apoštol Pavel a další bibličtí hrdinové. Akvila a Priscilla jsou pro mě také jistou inspirací. Asi proto, že bydlíme v církevním objektu a vnímám, že nám Pán dal tuto možnost, abychom mohli být sboru prospěšní a sloužit.

Moc si vážím setkávání v rodinách. Myslím, že je to pro náš sboreček a vzájemné vztahy velmi důležité.

Iva Chárová

Beseda nad tvorbou Jindřicha Oleše

Pryč jsou doby, kdy sobotní bohoslužby měly i odpolední program. Recitování básniček, sborový zpěv písní a společné procházky jsme vyměnili za poklidné lenošení v pohodlí domova či individuální výlety. Inu časy se mění. Nicméně občas se rozhodneme překonat lenost a prožít společný oběd a popovídat si u dobrého čaje či kávičky. A co kdybychom ještě něco přidali? K tomu jsme se rozhodli právě v sobotu 18.listopadu.

Již několik let přichází do sboru nenápadný človíček, který si sedne na poslední lavici umístěnou nad topením. Jako správný kocour za teploučkou pečí spokojeně sleduje vášnivé debaty sobotní školy a moudré myšlenky kázání. Občas se mu podaří zahloubat se i do sebe. K adventistům ho přivedl obdiv ke všem dobře známému Frantovi Tomancovi, který projevil poslušnost Kristovskému „milujte bližního svého jako sama sebe“ více než důsledně - darováním vlastní ledviny člověku, který nebyl příbuzným. Pokud tedy pomineme fakt, že jsme všichni

Božími dětmi. A mezi „sobotáři“ se mu zalíbilo. Tímto človíčkem je známý valašskomeziříčský malíř, grafik, básník, kreslíř a ilustrátor Jindřich Oleš.

Toto sobotní odpoledne patřilo právě jemu. Měli jsme tu čest, že pro nás uspořádal besedu nad svou tvorbou. Pohodlně usazen před kazatelnou začal vytahovat z velkých desek jeden obrázek za druhým, a u toho nám odtajnil stužku svého života. Prozradil nám, jaké „náhody“ ho přivedly k tomu, že se stal umělcem. Dozvěděli jsme se, kde díky perzekucím ze strany totalitního režimu pracoval, jaké osobnosti na své umělecké cestě potkal, proč praštil s alkoholem, kdy se setkal s vírou a co ho přesvědčilo o Boží existenci. Podrobný životopis jste mohli číst v listopadovém čísle bulletinu.

Shlédlí jsme díla starší i zakázky zcela nové. Milovník rockové hudby, Jima Morrisona a dalších členů „klubu 27“ zvládl nejen grafiky pro dospělého diváka, ale i omalovánky pro děti, které mu jdou velmi dobře. Co zaujalo naše bratry nejvíc, byl svérázný body art na těle vlnadné modelky ☺.

Milým překvapením besedy byl dar pro naše ukrajinské sestry. Každá z nich dostala od umělce originální obraz, který nakreslil po zahájení války na Ukrajině. Krajinu s tanky doplňuje motýl v barvách Ukrajiny, který stejně jako bájný Fénix vzlétá z popela a symbolizuje vítězství a znovuzrození této země. Že je Jindrova tvorba dobře známá a kladně hodnocena způsobilo, že se k nám do modlitebny dostavili také příznivci umění „z venku“, za což jsme velmi rádi. Spolu s nimi jsme si po prohlédnutí panelů s díly našeho grafika sdíleli své dojmy a prožitky u společného stolu. Nálada byla skvělá, prožili jsme velmi požehnanou sobotu. Věříme, že ne poslední.

Iva Chárová

Chuligánský listopad - evangelium až do morku kostí

Listopad hostil v naší modlitebně hned dvě chuligánské bohoslužby. První se odehrávala v neděli pátého jedenáctý. Je pravděpodobné, že žádný tuzemský adventistický sbor nemusí před začátkem pobožnosti umísťovat u vchodu improvizovaný popelník. A žádný kazatel nemá důvod v úvodu příchozím děkovat, že nedorazili pod parou. Násilné vyvádění zjevně opilý rovněž nenáleží mezi běžné adventistické operace. Všechny jmenované úkony se ale onoho dne v Meziříčí skutečně udály. Hooligans Church, jak název napovídá, se běžným zvyklostem na hony vyhýbá. Kdo by se této krevní skupině ale určitě nevyhnul, to by byl nepřehlédnutelný Mistr z Nazareta, který svým vztahem k pouliční lůze provokuje už více než dva tisíce let.

Obvyklé muzikální vstupy tentokrát zajistila tříčlenná ukrajinská kapela. Její frontman popsal svůj nedávný životní příběh. Žije už nějaký čas i s rodinou v České republice. Před dvěma roky si v rámci studií na dva týdny odskočil do Kyjeva. V den plánovaného odjezdu byla jeho země napadena ruskými okupanty. Kdyby byl na čáře o sedm hodin dřív, mohl ji v pohodě překročit. Odloučení od rodiny se mu neplánovaně protáhlo o celého půldruhého roku. Jako křesťan odmítl jinak běžné podplácení pohraničních mafiánů a celou záležitost předložil Bohu. Zdravotní postižení, kterého se posléze dočkala jeho maminka, způsobilo, že ji mohl doprovodit do Česka a potom tu o ni legálně pečovat. Během nuceného ukrajinského pobytu odvážel autem válečné uprchlíky do bezpečnějších oblastí. Podle jeho tvrzení tak zachránil dvě stě sedmdesát nešťastníků. Napjatě poslouchajícím chuligánům pak doporučil, ať při řešení svých problémů vynechají krivárny a zkusí se raději obrátit na Nejvyššího.

Všemi respektovaný chuligánský guru Mefo pak otevřel Svatá Písma. Přiblížil šedesátce naslouchajících starozákonní příběh Josefa a jeho vykutálených bratrů. Později k nim ještě přidal událost, v níž vystupuje izraelská dívka posluhující syrskému Námánovi. Tedy témata, o nichž právě v tyto dny pojednávaly přednášky Modlitebního týdne. Tvrdil, že vztah s Bohem už mnoho lidí změnil k lepšímu. Na předhozenou otázku, zda mění i někoho z přítomných, jeden borec hlasitě odpověděl, že ne. „A je to tak dobré?“, opáčil Mefo. „Ne!“; ozvalo se ještě hlasitěji od stejného houmlésáka. Potvrdil tak velice známou pravdu, kterou procítil už samotný apoštol Pavel: „Duch je hotový, ale tělo slabé...“ V daném prostředí se toto vyznání ozývá až velice často. Mefo to nevzdává. Vytrvale své ovečky povzbuzuje, ať neházejí flintu do žita a zkoušejí to znovu a znovu. Bezpočet konkrétních případů dokazuje, že živým Bohem podpořená proměna je skutečně možná. Několik z polepšených sedělo i v tomto sále.

Vraťme se ještě k začátku bohoslužby. Na poslední chvíli sem přichvátala jistá Alice se svým momentálním přítelem. Mefo si toho všiml a zvlášť zřetelně oba ve shromáždění přivítal. Bylo zřejmé, že mu na nich záleží. Není divu. Potetovaná, značně problémová jednatřicetiletá bezdomovkyně jej vyhledává už dobrých pět šest roků. Údajně právě ona může za to, že se scházení chuligánů rozšířilo ze Vsetína do Valmezu. „A myslíš, Mefo, že to zvládneme?“, zeptala se po skončení otázkou, která mluví za všechno. Naznačila, že by svůj neustálé prohrávaný život skutečně změnit chtěla...

Za čtrnáct dní přišla na řadu další bohoslužba. Kazatelnu zdobily tři velké fotografie. Každý na nich poznal Alici. Hořící svíčka napovídala, že už není mezi živými. Den po první pobožnosti si s partnerem opět přihnuli. Tentokrát asi o poznání víc. Démon alkohol způsobil, že večer došlo ke rvačce. Alice podle všeho schytila několik ran pěstí, které ji poslaly k zemi. Spadla na nějaký předmět a ztratila vědomí. Její podnapilý druh ji údajně odtáhl do vedlejší chatky a nechal být. Ráno ji našel bez známek života...

Ta bohoslužba byla v mnoha ohledech výjimečná. Samozřejmě se točila kolem zesnulé Alice. Pokud pomíneme pár folklórních zkratek o stavu mrtvých, pak zcela narvaným sálem rezonovala zpráva o naději. O naději ve zmrtvýchvstání. Dokonce i některých vyložených lotrů. Jestli k nim patří i Alice, o tom ví jen suverénní Bůh. Dost signálů nasvědčuje, že nekončící milost stačí i na její případ. Do mysli se totiž začaly vkrádat vzpomínky na její křest. Proběhl v únoru právě v této modlitebně. Jakkoli to nebylo v plánu, poté, co bylo ponořením obmyto šest kajcníků, vrhla se do bazénu i Alice. Tak jak byla, v riflích a tmavém tričku. Radost, kterou po vynoření prožívala, byla

nepopsatelná. Jen co jí někdo půjčil suché oblečení, doplnila zástup těch, kteří právě vyznali svůj vztah ke Zmrtvýchvstalému. Přítomní kazatelé i obyčejní sourozenci se s nimi modlili. Alice připadla na našeho pastora Hynka. Tak zaujatý výraz tváře, jaký měl při vkládání rukou na ramena své nové sestry, jsem u něho ještě neviděl.

Ale zpátky k chuligánskému duchovnímu sročení. Celou přítomnou pospolitost Mefo vyzval k povstání. První minuta ticha mířila k nebohé Alici. To hrobové ticho osmdesáti lidí znělo až děsivě. Další minuta patřila jejímu partnerovi, který ji sprovodil ze světa. A na kterého už padly nesnesitelně krušné chvíle v kriminále. Mefo poprosil současné i minulé opilce, bezdomovce a kriminálníky, aby se v duchu za nešťastníka modlili. Aby mu milostivý Bůh odpustil. A přitáhl ho k sobě. Netuším, zda se někdy něco podobného stalo v běžném křesťanském shromáždění. Stojící spodina společnosti žadonící o milost pro vraha. Neopakovatelně silné okamžiky. Evangelium až do morku kostí...

O kostech byla i následná Mefova úvaha. O těch suchých ze známého starozákonního podobenství. Navzdory všem platným přírodním zákonům znovu ožily. Bůh je Bohem zázraků. Dokonce i těch absolutně nepravděpodobných. S kulisou tří fotografií a blikající svíčky ta zpráva vyzněla jinak než při kulturní, intelektuálně pojaté bohoslužbě. Naděje na setkání s oživenou Alicí nabyla na síle.

Setkání bezdomovců i tentokrát ozdobilo pár křesťanských songů. Třeba o tom, jak Bůh dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo v Něho věří, nezahynul. V rámci programu k oslavě Boha vystoupil i vyléčený ukrajinský narkoman a později i přítomný americký evangelikální pastor, který má zkušenosti se zakládáním nových sborů. Bohoslužba končila několika modlitbami. Tak burácivé „amen“ při každém závěru tento sál snad ještě neslyšel. K večeru téhož dne přišla od Mefa esemeska následujícího znění: „Drazí přátelé, děkuji, děkuji, děkuji! Bylo nás přes osmdesát a zažili jsme Království Boží na zemi. Přišlo minimálně deset nových. Bylo to mimořádné! Duch Svatý se viditelně dotýkal lidiček. Zpráva o NADĚJI byla předána několikrát. Dnes nebylo už místa k sezení. Lidé museli stát :-). Místní starší říkali, že je to rekord této modlitebny. Tým Hooligans Church byl v plné Boží síle. Buďte moc požehnáni! Dík!“

Na samý závěr ještě jedna nepatrná poznámka. Před dvěma roky bylo ohledně vpuštění chuligánů do modlitebny hodně váhání. Stalo se však nečekané. Nejenže se jim dveře otevřely dokořán, ale letošní modlitební týden přímo přetéká přímluvami za tuto exotickou pospolitost. A věřte nebo nevěřte, v posledních dnech věnovali nejmenovaní členové našeho sboru na provoz chuligánských bohoslužeb něco kolem sedmi tisícovek. Zázraky se dějí a dokonce i v Meziříčí! Buď Bohu chvála!

Franta publikán Tomanec

Křest AC

Bílý květ pěnišníku vykvetlý tento týden před naší modlitebnou oblékl v sobotu chladivý sněhový kabátek. Jeho krátký život tím pominul. Stejně jako zemřeli hříchu „tričkaři“ z řad Církve apoštolské, kteří se v neděli 26.11. sešli v naší modlitebně, aby své životy odevzdali Pánu Ježíši a začali životy nové.

Když vstupovali naši bratři z AC do modlitebny, připadali si jako v prádelně. Okna byla celá zamlžená, jen jasný odraz světla z venku dával tušit sněhovou pokrývku zahrady. Důvodem byl bazén napuštěný příjemně vlažnou vodou a chystané „velké prádlo“. I tak by se dalo nazvat rozhodnutí 5 lidí různého věku, barvy pleti i pohlaví, kteří se rozhodli „vyprat svá roucha a vybělit je v krvi Beránkově.“ Pohled na zcela zaplněný sál a bratry postávající na chodbě je opravdu líbezný. Škoda jen, že nejde o členy naší církve. Ale protože jsme všichni Božími dětmi a sobě bratry, i tak máme radost. Důvodem přítomnosti mnohých z „našich“ byl křest přítele Jirky Kostruhy, který již delší dobu navštěvuje naše sobotní pobožnosti. Jeho názhledy nás vždy obohatí a usměvavá tvář potěší. Spolu se svou přítelkyní Soňou Sofií se stali členy naší rodiny.

Zdi naší modlitebny jsou zvyklé na tradiční písně a chvály, mnohdy napsané před desítkami i stovkami let. Umírněné klima našich bohoslužeb však dnes vystřídal hudba výrazně modernější. Přemyslím, jak by na svěží rytmy, tančení, tleskání a zdvižené ruce apoštoláků reagovali konzervativnější členové naší církve. Asi nejsem z těch, kteří by se přidali, nicméně tyto projevy mi vůbec nevadily. Ve tvářích zúčastněných byla vidět radost, mnohdy slzy dojetí, a láska k Pánu a přítomnost Ducha svatého byla v některých okamžicích přímo hmatatelná. Možná právě ona bezprostřednost a moderní pojetí bohoslužeb je přitažlivé pro mladé, kterých mají v AC opravdu hodně. A my jim to přejeme.

Chvály byly vystřídány modlitbami a zamyšlením pastora Tomáše Galdy. Pochopili jsme, že se již několik neděl věnuje ve svých kázáních „zapomenutým slovům“ jako je sláva, spravedlnost a milost, nebo láska a oběť. A právě o formách lásky a její skutečné podobě mluvil právě dnes.

Po kázání nastal všemi očekávaný okamžik. Do čela sálu nastoupilo 5 křtěnců v jednotných tričkách s nápisem „Vzkříšení k životu“ aneb „tričkaři“, jak je nazval pastor. Každý z nich měl možnost svěřit se nám s tím, jak poznal Pána Boha. Náš přítel Jirka ve svém osobním vyznání nezapomněl pozdravit i nás, adventisty, čímž nám udělal velikou radost.

Bazén v prostorách jídelny byl obklopen přítomnými ze všech stran. Všichni chtěli být účastni odevzdání se křtěnců našemu Pánu. Každé ponoření bylo provázeno potleskem a projevy radosti ze znovuzrození. Kéž Pán všem pokřtěným žehná a vede je po té správné cestě.

Nejen v naší církvi je zvykem ukončit krásné chvíle společným agapé. Stejně tomu bylo i zde. Dojmů a pocitů bylo nepřeborně, takže ještě dlouho poté si lidé užívali vzájemného společenství. Byl to milý pohled na tuto velikou rodinu, kterou pojí láska k jednomu Pánu – bez ohledu na církevní příslušnost.

Iva Chárová

Vyložíte to tady hned za hranicí?

Tak takovou otázku jsme dostali od celníků při první cestě na Ukrajinu s pomocí. Dva měsíce po rozpoutání války jsme vyrazili s více jak dvěma tunami pomoci. To, co bylo zvláštní, nebyla jenom ta otázka celníků a podivení že jedeme dál, ale také nezvykle úplně prázdný celní prostor pro nákladní přepravu. Další zvláštností byly slzy v očích ukrajinských celníků a chvějící se hlas, když tak nějak tiše říkají: „Chlapi, děkujeme.“ Vyjedeme z celního prostoru a všude kolem je tma. Ano, jedeme v noci, ale nikde nesví žádné osvětlení, jen občas zahlédneme nějaké okno domu, ve kterém se svítí. Zastavujeme za městem na čerpací stanici, která je téměř ve tmě a vidíme udivené pohledy. Jako by chtěly říct, co tady děláte? V této válkou zmítané zemi. Dáváme se do řeči s obsluhou a po vysvětlení, proč a kam jedeme, na tváři je vidět úsměv. Stísněný pocit, který bylo od překročení hranice všude cítit, jako by se trochu rozptýlil. Pociť, že nejste na něco sami, že i druhým na vás záleží, že vás nenechají na holičkách, že... . Vybavil se mi příběh, který jsem někde četl. Příběh starších manželů. Ona byla už v pokročilém stadiu Alzheimerovy choroby. Už si toho moc nepamatovala v důsledku této nemoci. Její manžel, když už nebyl doma schopen o ni pečovat, jí každý den

navštěvoval. Ptal se jí na různé věci, povídal si s ní a občas přinesl fotky známých, rodiny, nebo dětí. Jednou jí ukazoval fotku syna a ptal se jí, jestli ví kdo to je.

Manželka upřeně koukala na podoběnku syna a nakonec řekla, že neví. „To je přece náš syn. Vždyť si jenom vzpomeň,“ říká manžel. Nepoznává ani další členy rodiny. Stále jenom „ne, neznám“. Nakonec se jí manžel ptá.: „A co já? Víš, kdo jsem já?“ Po delším mlčení se usměje, jakoby se jí v mysli rozsvítilo, v očích jakoby

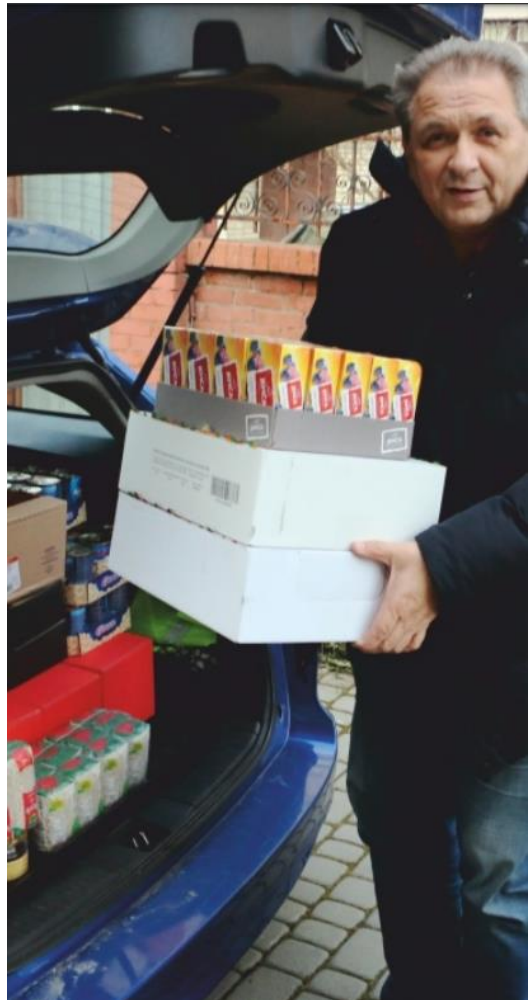
zablýskala světlýlka a říká: „Ano, ano,“ ale jakoby hledala jméno a nemůže si vzpomenout. Nakonec odpoví: „Ty jsi ten, kdo mě má rád.“

Nedokázala si vzpomenout na jméno manžela, ale nemohla zapomenout na jeho lásku. Tak mocná je síla lásky. Neznáme jména všech, kterým se pomoc dostala. Oni neznají všechny ty lidi, dárce, kteří jsou skvělí a pomáhají. Ale vědí, že to je projev LÁSKY. Pavel z Tarsu píše v listu Korintským o lásce a končí slovy: „A tak zůstává víra, naděje a láska, ale největší z té trojice je láska. (1.Korintským 13,13.)

Dary posílily víru a naději ztrápených lidiček, rozzářily jejich oči a znovu mnohým vrátily úsměv na rty. Tentýž Pavel ve svém listu Židům 11,1. píše o víře a doslova říká: „Víra pak jest nadějných věcí podstata a důvod neviditelných.“ Pomoc, kterou jsme díky vaší štědrosti mohli navozit a skrze naše ukrajinské spolupracovníky dostat až do míst zmítaných válkou a nabídnout uprchlíkům na západě Ukrajiny, posílila i jejich víru v přátelství, že někdo na ně myslí a nejsou ostatním lidem lhostejní, a v neposlední řadě i naději na lepší budoucnost. Svými dary jste posílili jejich naději na budoucnost. „Žádný lékař nezná lepší lék na unavené tělo a ztrápenou duši, než je naděje.“
Stefan Zweig

Díky vám jsme mohli pomáhat.
Děkujeme!
Ať nám Bůh všem nadále
žehná.

Hynek Dona

Tajemství vidění

Většina z nás považuje schopnost vidět za samozřejmost. Zkusme chvíli přemýšlet o tom, co všechno ovlivňuje schopnost vidět. Především potřebujeme alespoň nějaké **světlo**. Když je úplná tma, jaká panuje v jeskyni nebo v černouhelném dole 1000 m pod zemí, nevidíme nic. Věřte mi, mám to vyzkoušené. Když máme světlo, které osvítí prostor před námi, tak uvidíme všechny předměty, které se tam nacházejí. Jako kluk jsem si myslel, že ty baterky, které osvětlují předměty, jsou mé oči. Ve škole jsem se na hodinách fyziky dověděl, že mé oči jsou kamery, které ten obraz zachytávají. Kameramanem, režisérem, producentem i uměleckým kritikem je naše **zraková a nervová soustava**, která si vybírá záběry podle zájmu, důležitosti, atraktivity, vytvoří zrakový vjem a současně ho vyhodnotí jako hezký, nebo odporný. Odhaduje se, že mimo rozvojové země připadá na 1000 lidí jeden nevidomý. Lidí s těžkým zrakovým postižením je asi třikrát více. V absolutních číslech je to 139 milionu lidí, pro které vidění není samozřejmostí.

Určitě jste slyšeli o přístrojích s nočním viděním. Jsou to přístroje, které zesilují zbytkové světlo a pracují v neviditelné (infračervené) oblasti. Tato schopnost je dopřána zejména těm, kdo zkoumají noční život, převážně průzkumníkům.

Již několik desetiletí nastávající maminky nedlouho po otěhotnění obdrží od gynekologa první obrázek svého zatím ještě nenarozeného děťátka. Za zázrakem tohoto vidění stojí ultrazvuk, zvukové vlnění nad hranicí slyšitelnosti lidského ucha. Zdroj zvuku se snaží rozkmitat buňky uvnitř našeho těla ve svém rytmu. Buňky, které mají stejné vlastnosti, vibrují stejně jako zdroj signálu. Přístroj zachytí odraz a zobrazí ho na displej. Já těm obrázkům nerozumím, ale gynekologové, internisti, urologové a všichni radiologové našťestí ano.

O něco mladší diagnostická metoda známá jako počítačová tomografie nebo CT je ještě sofistikovanější. K vidění používá elektromagnetické vlnění, což je také světlo, které je ale schopno pronikat do hloubky živé hmoty. I tato technika pracuje na principu „rozkmítávání“, ale elektronů, ne celých buněk. Kdybychom chtěli porovnat rychlost obou kmitání, tak to ultrazvukové bych přirovnal k měsíčnímu důchodu nebo platu, a to elektromagnetické k ročnímu státnímu rozpočtu na výdajové stránce.

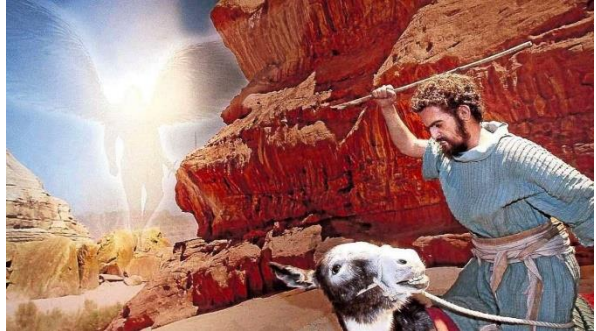
Podívejme se na tajemství vidění taky z biblické stránky. Na co se lidé v průběhu dějin zaměřovali. Zmínky nebudou řazené chronologicky, ale myslím, že to vůbec nebude vadit.

Epištola k Židům říká, že víra je duchovním ultrazvukem. Umožňuje lidem poznávat podstatu věcí, které jsou lidskému zraku skryté.

Zvláštní schopnost vidění projevila Balaámova oslice. Na rozdíl od svého pána viděla anděla s mečem a raději se mu vyhnula.

Asi všichni očekáváme, že proroci by měli mít bezchybný zrak. Když Samuel ušel Eliaba, tak si řekl: „To bude jistě Hospodinův pomazaný.“ S velkým překvapením si ale vyslechl: „Nevšímej si jeho zevnějšku ani jeho výšky, protože jsem ho odmítl. Hospodinův pohled je jiný než lidský. Člověk se dívá na zevnějšek, Hospodin se dívá na srdce.“

Zorné pole lidského vnímání je omezené na prostorový úhel asi 120°. Některá zvířata mají schopnost rozšířenou téměř na 360°, aniž by museli otočit hlavou. V tomto ohledu je Boží schopnost naprosto

nesrovnatelná, protože před potopou ⁵Hospodin viděl, jak se na zemi množí lidské zlo a že všechny myšlenky, jež spřádají v srdcích, jsou den co den jen zlé. Dá se říct, že tímto pohledem je dnes už zlo epidemiologicky přemnožené. Zvláštním druhem vidění jsou situace, kdy má člověk „vidění“ ve formě slyšení Božího sdělení. Někdy může vidoucí vidět i slyšet, a někdy pouze vidět. Příkladů vidoucích a proroků bychom v bibli našli nespočet.

Je na místě, abych se zmínil o nebezpečí, které přinášejí vidění. Proroka Ezechiele na ně upozornil přímo Hospodin: ²⁴„Synu člověčí, řekni té zemi: Jsi nečistá, v den mé prchlivosti nebudeš svažena! ... ²⁶Kněží té země ... nerozlišují mezi svatým a obyčejným ... ničí lidské životy... ²⁸Proroci se to pak snaží zabílit omítkou falešných vidění a lživým věštěním. Říkají: „Tak praví Hospodin“ – **Hospodin ale nemluvil!** (Ez. 22,24-28.)

Kdo z čtenářů ještě neslyšel o jevu zvaném Fata morgána. Jedná se o optický jev zrcadlení, kdy lze vidět zrcadlový obraz vzdáleného objektu. Zrcadlené předměty se zdají být neskutečné, volně se vznášející ve vzduchu. Vzniká iluze, založená na skutečném podnětu, který je smyslovými receptory mylně interpretován a vede ke klamnému očekávání a mylné naději.

Další situace by mohla být opakem iluze, ale přitom ne deziluzí. Genesis uvádí, že Abrahama jednou navštívili tři muži. Pohostil je, vyslechl zaslíbení, že se jemu a Sáře narodí syn, a dali se na odchod. Abraham je vyprovodil a po nějaké době se s nimi rozloučil. Muži odešli a Abraham „zůstal před Hospodinem“. Možná se modlil. Možná, že až teď si uvědomil dopad slov, které mu muži řekli.

Bible se nezmiňuje o tom, zda Abraham poznal, jak povrchní bylo jeho vidění u stanu, že nepoznal nebeské hosty.

O tajemství vidění svědčí i další biblická událost zapsaná ve 2.Kr. 6.kap. Stručně napsáno: Aramejský král válčil s Izraelem. Kdekoliv a kdykoliv si vybudoval výhodné postavení, Izraelci se vždy dokázali pastem vyhnout. Ukázalo se, že to nemá na svědomí aramejský donašeč, ale prorok, který prozrazoval izraelskému králi i to, co říkal aramejský král v ložnici. Proto se rozhodl, že musí proroka zajmout. Když sluha Božího muže ráno vstal a vyšel ven, uviděl kolem celého města vojsko, koně a vozy! „Ach, můj pane,“ řekl mládenec Elišovi, „co si počneme?“

„Neboj se,“ odpověděl mu. „S námi jich je víc než s nimi.“ Pak se Eliáša modlil. Hospodin mládenci otevřel oči a uviděl kolem Eliši horu ohnivých koní a vozů. Ani aramejská armáda nic neviděla, a tak se Eliáša modlil dál, aby je Hospodin úplně oslepil. Pak na ně zavolaal, aby šli za ním, že je dovede k hledanému prorokovi a zavedl je do Samaří k izraelskému králi. Když znovu prohlédli, zjistili, že právě oni vpadli do pasti. Místo smrti je ale čekala hostina a od té doby aramejské nájezdy na izraelské území úplně přestaly.

Mnoho lidí vidí i to, co reálně neexistuje. Mám na mysli předsudky. Když Eli spatřil Hanu, jak se jí chvějí rty, ale nevydává přitom žádný hlas, myslel si, že je opilá. Vůbec se neobtěžoval zjistit, co za tím stojí. Také dnes má mnoho lidí předsudky o nás. A my zase máme předsudky o jiných lidech.

Schopnost vidět, a hlavně předvídat je velmi důležitou vlastností vůdců. Skupina lidí, která se nechá vést slepými, přinejmenším zabloudí a nedosáhne cíle.

Napadají mě minimálně dva zázraky uzdravení popsané v Novém zákoně. Ježíš vyléčil totální slepotu a vrátil zrak nevidomým. Neumím si představit tu záplavu radosti a štěstí, která naplnila uzdravené.

Poslední kniha bible se zabývá ještě jedním pohledem, a to pohledem na samého sebe. Tak jako mají mnozí rodiče tendenci přehlížet nedostatky svých dětí a omlouvají jejich činy, mnohem častěji se stává, že nedokážeme správně vidět hlavně sami sebe. Myslíme si, jak jsme moudří, atraktivní a bohatí, ale inflace a zub času znehodnotily náš majetek, naše poznatky byly dávno překonané, oblečení vyšlo z módy. Nedokážeme objektivně posoudit svůj vlastní stav, protože máme v oku třísku, která již zanedbanou léčbou způsobila rozsáhlý zánět oka, a tříška se jeví jako obrovská kláda. K vyléčení nepostačí vybrat třísku. Možná bude potřebná operace oka a oční mast, která zánět vyléčí a obnoví tajemství našeho vidění.

Ján Petrovič

Besedy Adra Klubu zdraví

2.11.2023 – Marek Húšť – Kostel pro chuligány

Svérázný evangelista Kornelius Novak kdysi prohlásil: „Není důležité, zda na shromáždění přijdou davy anebo jen dva tři lidé. Důležité je, zda, je tam přítomen Bůh.“ Druhá beseda pořádaná ve spolupráci meziříčské adventistické církve a místního Adraklubu zdraví nezaplnila celý prostor malého sálu Městské knihovny. Přímí účastníci zmíněné akce ale asi potvrdí, že přítomnost Svatého Ducha tam byla více než patrná. Marek Húšť, přezdíváný Mefo, zde odpovídal na otázky Ivy Chárové, které vytrvale směřovaly k ojedinelému projektu tzv. Církve chuligánů. Ta už nějaký čas pod Markovým vedením působí právě v našem regionu a takřka dva roky používá ke svým aktivitám i zdejší modlitebnu na Hřbitovní ulici. Nenapravitelný přítel „celníků a hříšníků“ postupně odtajnil většinu skutečností, které se setkáváním bezdomovců a jim podobných živlů souvisejí. Velmi potěšující zvěstí bylo, že většinu lidí z ulice pravidelný kontakt s Božím slovem proměňuje k lepšímu. Mefo to nepřičítá svému nespornému charismatu, ale viditelnému působení Vyšší moci. Vedle mnoha konkrétních příběhů na závěr zmínil i případ člověka, který už polovinu života postupně proseděl za mřížemi. Začal přicházet na čtení z Bible a dnes po každém chuligánském setkání organizuje úklid modlitebny. Moderátorka Iva, která má tuto služebnost ve sboru na starosti, veřejně prohlásila, že tak, jak po sobě umí uklidit bezdomovci, málem ani ona sama nedokáže. Beseda končila dvojnásobným promítáním videa, které právě v meziříčské modlitebně natočil jeden ze studentů Zlínské filmové školy. Projekce bez jediného slova dokázala, že i na bohoslužbě chuligánů je přítomen Bůh, který je pro shromážděné nešťastníky jedinou smysluplnou nadějí...

7.11.2023 – DC ADRA - Dobrovolnictví a cesta k němu

Mít si s kým popovídat, zasmát se, podělit se o to, co nás tíží, to je pro někoho samozřejmost, pro jiné však vzácnost. Jako třeba pro děti v dětských domovech, osamělé seniory a seniorky, dlouhodobě nemocné či lidi se zdravotním a mentálním postižením. Právě pro ně jsou tu dobrovolníci a dobrovolnice DC ADRA. O nich nám povídaly dvě dámy, které samy jako dobrovolnice před mnoha lety začínaly, a dnes stojí v čele Dobrovolnického centra ADRA-vedoucí Nad'a Šimová a její asistentka Lidka Obadalová. Propojují lidi ochotné pomáhat s těmi, kteří pomoc potřebují. V našem městě pracuje cca 100 dobrovolníků a za minulý rok darovali celkem 8000 hodin svého času.

Dobrovolníkem se může stát každý z nás. Nejde o suplování práce zaměstnanců hospiců, dětských domovů či center pro seniory. S potřebnými lidmi můžete dělat to, co vás baví – cvičit, tancovat, číst si, hrát hry, zpívat, něco vyrábět, nebo si jen tak povídat či prohlížet fotky. I pouhá hodina našeho času týdně může přinést radost do života těm, kdo ji nejvíce potřebují.

Kromě vyprávění jsme mohli shlédnout video věnované 30leté činnosti organizaci ADRA, která byla zřízena Církví adventistů sedmého dne. Příběhy dobrovolníků nás oslovily a motivovali k pomoci druhým. Pojd'te do toho s námi!

16.11.2023 – Jaroslav Jindra - Ufouni

Priznivcům televizního cestovatelského seriálu „Na cestě“ není výše zmíněné jméno neznámé. Pokud se objeví v závěrečných titulcích, vždycky jde o mimořádný dokument mířící do nějakého exotického koutu naší planety. Není bez zajímavosti, že tento uznávaný režisér, kameraman, scénárista a v neposlední řadě i neposedný dobrodruh pochází a nyní znovu bydlí ve Valašském Meziříčí.

Jaroslav Jindra nezůstal dlužen své pověsti a opět šokoval. Nikoliv televizní diváky, ale návštěvníky besedy Adra Klubu zdraví a Zdravého města. Už pozvánka avizující virtuální výlet prvním sériově vyráběným „létajícím autem“ napovídala, že půjde o nějaké nevšední překvapení. A také, že ano! Jmenovaný

světoběžník nejdříve představil rozdíly mezi základními typy létajících strojů a poté už věnoval pozornost obojživelnému monstru, které se pohybuje nejen po souši, ale především v oblacích. A co je obzvlášť potěšitelné, toto unikátní přibližovací vymyslel, vyrábí a stále zdokonaluje mezinárodní tým, který kočuruje jistý Pavel Březina z nedalekého Přerova. Půlhodinový film, režírovaný, kým jiným než vzpomenutým

kameramanem, velice vtipným způsobem přiblížil nejen vzdušný a suchozemský pohyb neobvyklého stroje, ale i strasti, které jeho další vývoj doprovázejí. Jedná se o lehký vírník, který zároveň splňuje podmínky jízdy po běžných silnicích. Pilot, jemuž k přistání postačí nějaké brambořiště, může pak v naprosté pohodě pokračovat k nejbližší benzince a tam, k nemalému překvapení přihlížejících, doplnit nezbytné pohonné hmoty. Případně městskými ulicemi proklíčkovat ke svému známému či dodrkat k oblíbené restauraci na oběd či večeři. Dokumentární záběry poté ukázaly tyto vzdušné kocábky nejen nad valašskou, ale i nad alpskou, norskou či dokonce jihoafrickou krajinou. A dokázaly, že mezi námi žijí lidé, kteří neumí jen

bohapustě kdákat u piva, ale díky příslovečné píli dokáží udělat i viditelnou díru do světa.

Na závěr Jaroslav Jindra prozradil, že si v poslední době přilepšuje i jistým druhem „přidružené výroby“. Organizuje výpravy otrlých dobrodruhů do míst, kam běžné cestovky nepáchnou ani náhodou. Třeba do Etiopie, kde lze v určité roční době pozorovat zcela unikátní, křesťansky laděnou náboženskou slavnost, jíž se účastní nespočetný zástup bíle oděných poutníků a která bez přestávky trvá více než jeden den. Anebo výlet ke zvláštní skupině černých domorodců, zdobících svá snědá těla nejen pestrobarevnými malůvkami, ale i značně bolestivým nařezáváním ostrou žiletkou. Evropané, kteří je už nějaký čas kopírují probodáváním uší či módním tetováním, by se měli mít na pozoru. Je jen otázkou času, kdy podobné druhy vylepšování vzhledu Božího stvoření přeskochí i do tak zvaného civilizovaného světa. A třeba je doplní i další druh sportu, který byl k vidění ve finále zmíněného dokumentu. Přiodění i jiní mládenci si tu veřejně, a rámci určitých pravidel, vyřizovali své účty. Hlava nehlava se mlátili patřičně upravenými dřevěnými tyčemi. Že se na jejich pomalovaných tělech objevila i rudá ozdoba v podobě vyvěrající čerstvé krve, netřeba zajisté připomínat...

Netřeba připomínat ani fakt, že útulný malý sál meziříčské knihovny byl více než slušně naplněn. Dobrou zprávou je příslib, že se všeobecně uznávaný cestovatel a výjimečný dokumentarista na stejné půdě zase časem objeví. Do té doby mu popřejme přízeň a ochranu Všemohoucího, ať všechny své případné dobrodružné kotrmelce ve zdraví a s úsměvem na rtech překoná.

Rakusy

Vzpomínka na své osmnácté léta, kdy jsem ještě pobývala v dětském domově se svými bratry Ládíkem a Ivanem. V té době jsem se přátelila s mladíkem, který narukoval na základní vojenskou službu do Kežmaroku.

Naše ředitelka, která byla velice přísná, tak dovolila, že ho můžu navštívit a doprovázel mně bratr Ivan, abych se neztratila. Bráška protestoval, ale nakonec jsme až ve večerních hodinách dojeli do Popradu. Vlak byl přeplněný a už jsme set těšili, že se ubytujeme a povečříme. Z Popradu jsme vyjeli malým vláčkem do Kežmaroku. Nepočítali jsme s chladným počasím, doma bylo teplo a příjemně. Obcházeli jsme malé městečko a našli restauraci s ubytováním, ale měli plno a to díky vojenské posádce. Dali jsme si alespoň večeři. Po

celodenním cestování nám muselo chutnat všechno. Nezbylo nám nic jiného, než se vrátit na vlakové nádraží. V čekárně jsme byli sami a zrovna vcházeli cestující. Jeden hlouček se před nás postavil a společně se ptali, co tady děláme. Tak jsme odpověděli, že v hotelu mají plno. „Tady vás nenecháme, je tady zima. Půjdete s námi.“ řekli nám. Trochu jsme se lekli, ale byli jsme rádi, že nemusíme být v nepříjemné čekárně. Po cestě se ptali, odkud jsme a zjistili jsme, že nerozumíme řeči našich rodičů. Náš tatínek s námi mluvil česky, abychom se dobře učili.

Naši ubytovatelé byli veselí a smáli se. Cesta ubíhala, ale pro opravdovou tmou jsme nic neviděli, kam jdeme. V dálce blikala světýlka a to už jsme došli k malému domku, kde nás pán uvedl a odešel. Přivítala nás malá bělovlasá babička a hned nám nabízela jídlo a čaj. S díky jsme odmítli. Přichystala nám lavorek na umytí a ručník. Ložnice byla čistá. Zalehli jsme a byli rádi, že po celém dni můžeme ležet. Ráno nás čekala snídaně a lavorek na očistu. Moc milá paní to byla. Nabídli jsme jí peníze, ale ty si nevzala. Nechali jsme je pod polštářem.

Ptali jsme se na cestu zpět, ale mládež nás doprovodila. Teprve když jsme otevřeli dveře, viděli jsme, že jsme na kopci v romské osadě. Jedna chaloupka vedle druhé a plno malých dětí, které nás zdravily. Rozloučili jsme se s poděkováním a úsměvem. To byl rok 1970-72. Vracím se do dnešních dnů, kdy máme Youtube a poslouchám sbor Rakúsy. To jsou lidé, kteří nás kdysi

dávno nechali přespát a postarali se o nás. Děkuji Pánu Bohu, že mají společenství a máme v nich sestry a bratry. Snad je jednou navštívím. Raduji se, že máme Spasitele, který mění životy a dělá zázraky.

Svatka Balážová

Historie písně č.12 - Ty, Bože náš, když na tvou zem se dívám

Tato velmi známá křesťanská píseň ušla od svého vzniku doslova dlouhou cestu. Její příběh začíná ve Švédsku ve městě Mönsterås, kde napsal původní podobu textu Carl Boberg, místní pastor. Bobergův text byl poprvé zveřejněn na titulní straně novin Mönsterås Tidningen 13. března 1886.

Když se ptala Carla Boberga čím byla tato báseň inspirovaná, tak odpovídal takto:

Stalo se to v té části roku, kdy se vše objevuje ve svých nejbohatších barvách; ptáci zpívali na stromech a ze všech stran. Bylo velmi teplo; na obzoru se objevila bouřka a brzy na to se ozval hrom a blýskalo se. Rychle jsme pospíchali pod nějaký přístřešek. Bouře však brzy skončila a objevila se jasná obloha. Když jsem přišel domů, otevřel jsem okno, které mám směrem k moři. Zřejmě se konal nějaký pohřeb a zvony hrály melodii „Když hodiny věčnosti volají mou zachráněnou duši do svého sobotního odpočinku“. Ten večer jsem napsal píseň. Brzy na to se Bobergova báseň spojila se starou švédskou lidovou melodií a poprvé se veřejně zpívala ve švédském kostele už v roce 1888. Další verze melodie, se kterou ji známe dodnes, vznikla v roce 1894.

Píseň byla přeložena do němčiny asi v roce 1907 německým baptistickým šlechticem Manfredem von Glehn, který ji zaslechl v Estónsku díky švédské mluvící minoritě. A poté také do ruštiny asi v roce 1912 ruským „Martinem Lutherem“ Ivanem S. Prokhanovem.

A právě ruská verze byla předlohou (ne překladem) dnes nejznámější anglické verze, kterou napsal anglický misionář Stuart K. Hine (1899 – 1989). Hine ji zaslechl během misie na Západní Ukrajině a v Karpatech v roce 1931. Ruskou verzi písně používal při své evangelizaci na Ukrajině. Když ji zaslechl, inspirovala ho k vytvoření jeho anglické verze, ze které pochází náš český překlad písně „Ty, Bože náš.“

Třetí sloku dopsal poté, když se v jedné ukrajinské vesnici setkal s křesťany, kteří, jak bylo na Ukrajině zvykem, při čtení o ukřižování Ježíše z evangelia Jana hlasitě volali k Bohu a chválili jej za Jeho lásku a milosrdenství. Žel zanedlouho musel Stuart Hine Ukrajinu opustit během hladomoru a čistek spáchaných Stalinem v letech 1932-1933.

Čtvrtou sloku napsal po setkání s odsunutými Rusy v roce 1948, kteří byli drženi v Anglii. Byli tam pouze dva lidé, hlásící se ke křesťanství. Jeden z nich muž vyprávěl, jak byl na samotném konci války oddělen od své ženy a od té doby ji neviděl. V době, kdy byli rozděleni, byla jeho žena křesťanka, na rozdíl od něj. Mezitím se ale obrátil a jeho nejhlubším přáním pak bylo najít svou manželku, aby mohli konečně sdílet svou víru společně. Hineovi ale řekl, že teď již nečeká, že by mohl někdy svou ženu ještě vidět na této zemi. Místo toho dychtil po dni, kdy se setkají v nebi a budou se moci sdílet při věčném životě. Hineho verze písně byla nejvíce zpopularizována během evangelizačních akcí Billyho Grahama v padesátých letech. Graham o této písni řekl: „*Důvodem, proč mám tuto píseň rád, je, že oslavuje Boha. Obrací oči křesťana od sama sebe směrem k Bohu. Používám ji tak často, jak je to jen možné, protože je to tak Bohu-čest vzdávající píseň.*“

V roce 2001 se tato píseň (dle jednoho z amerických křesťanských časopisů) stala dokonce druhým nejoblíbenějším hymnem všech časů.

Zdroj internet

Písničky s příběhem

Z dopisů marnotratného syna

Nedávno celá zem vzpomínala události 17. listopadu L.P. 1989. Kdo se narodil po tomto datu, nemůže písničky rozumět. V době jejího vzniku, což bylo někdy začátkem osmdesátých let, bylo všechno jinak. Otěže vlády pevně svíraly rudé gardy Moskvou kočirovaných komunistů, oprýskané budovy zdobila duchaplná hesla věštící hvězdné zítřky, před obchody s ovocem a zeleninou stávaly fronty na banány a mandarinky. Dvacetiletí mládenci se museli celé dva roky učit manévrovat s kvérem a překročit tzv. „Železnou oponu“ se rovnalo zázraku. Navzdory tomu se to některým podařilo. Je jasné, že mezi nimi nechyběli ani křesťané. Prostě se vydali hledat Království nebeské směrem západním. Takových, jako byl třeba náš Mira Válek, který měl pádný důvod prchat před nevyhnutelnou perzekucí, bylo pramálo.

Dobrovolně přiznávám, že zaječí úmysly mě po osmašedesátém také nebyly cizí. Před úprkem za oponu mě zachránilo několik věcí. Především skutečnost, že jsem se čerstvě zamiloval. I kdyby k tomu nedošlo, asi bych velice silně váhal. Bez naděje na návrat bych totiž musel opustit své rodiče i sourozence. A tím jim způsobil těžko zahojitelnou bolest. Ze dne na den bych ztratil veškeré kamarádky a kamarády, kteří se mnou sdíleli strasti i slasti rozbouřeného mládí. Na druhou stranu by se mi otevřel svět přímo netušených možností. Měl by ale několik nepřehlédnutelných vad. Třeba existenci věznic, nemocnic a hřbitovů. Lákavému pokušení jsem odolal a nikdy toho nelitoval.

Často jsem v té době přemýšlel o těch, kteří se rozhodli jinak. Představy o jejich pocitech se časem převtělily do nové písničky. Obsahovala texty několika dopisů z jejich strany barikády. Poté, co jsme ji s Dášou zazpívali na jednom z novojičínských festivalů SATI, příběhla za mnou jedna známá mladá Polka, které bylo před nedávnem dovoleno na Západ krátce vycestovat. Celá rozčilená mi spílala, co to tady hlásám za bludy, když je ten svobodný svět tak báječný. Nablýskaná auta, plné obchody hader a kupy čerstvých pomerančů. Časem ale přišla i reakce výrazně jiného ražení. Kamarád, který kombinaci blahobytu a odloučení už dlouhá léta zažíval na vlastní kůži, textu písničky důrazně přitakal. Dnes, kdy máme za sebou tři desítky let reálného kapitalismu, možná přitakáme také. Možnost cestovat, podnikat a svobodně se vyjadřovat je zatraceně cenná věc. Ale násilí, bolest a strach ze smrti nevymýtí...

(Omlouvám se příznivcům moderních gospelů, které si vystačí s opakováním dvou, tří, maximálně pěti slov. Následující sdělení je o poznání rozvláčnější. Jeho pomalé přezpívání může zabrat dobrých osm až deset minut.)

Franta publikán Tomanec

Z dopisů marnotratného syna

*Posílám vám domů pozdrav krátký z krajů těch, o kterých jsem jen snil
/:Zatím vždycky vracel jsem se domů zpátky, teď však vím, že zpět se
nevrátím:/*

*Za mnou je celnice, rakouská hranice, kolem mě konečně ten správný svět
Auta a obchody a vůně svobody, kdo by se, prosím vás, chtěl vrátit zpět?
Posílám vám domů pozdrav krátký, trochu smutný, to já dobře vím
/:Zatím vždycky vracel jsem se domů zpátky, teď však vím, že zpět se
nevrátím:/*

S pozdravem, Váš marnotratný syn...

*Dík za dopis psaný rukou známou, teskný tón ze stránek jeho zněl
/:Pošlete mi bibli moji, tu darovanou, nějak jsem ji doma zapomněl:/
Chodím už do práce a není to legrace, chci koupit auto a zařídit byt
Ten svět, kde žít jsem chtěl už mi tu zevšedněl, kdo tu chce uspět, ten musí se
bít*

*Dík za dopis psaný rukou známou, při vzpomínce i slzu uroním
/:Pošlete mi bibli moji, tu darovanou, ať se smírím se svým svědomím:/
S pozdravem, Váš marnotratný syn...*

*Tak se dívám, letí tažní ptáci směrem tím, kde leží moje zem
/:K rodným hnízdům z dlouhých cest se zpátky navrací, přemítám, kdo víc je
svoboden:/*

*Co jsem chtěl, všechno mám, cestuji sem a tam, mohu se rozletět na tisíc míst
Ale největší svobodu nedonesu z obchodů, svobodu posedět u rodných hnízd
Tak se dívám, letí tažní ptáci, všechno mám a přesto jim závidím
/:K rodným hnízdům z dlouhých cest se zpátky navrací a já jen mávám těm
tvorům svobodným:/
S pozdravem, Váš marnotratný syn...*

*Vzpomínám na staré písně z mládí, staré písně plné naděje
/:Na setkání v zemi nové duši naladí, roztají v nich stesku závěje:/
Písně o Ježíši utvoří zátiší, jaké ráj techniky neumí dát
Svět lesklých marností nadějí přemostí a teplem domova začnou mě hrát
Vzpomínám na staré písně z mládí, v uších zní mi prostý jejich rým
/:Na setkání v zemi nové duši naladí, na setkání s Otcem nebeským:/
Recitativ: A vzkažte těm, co chystají se za mnou*

*Ať se připraví na to, že i tady slunce zapadá
Že i tady potkají lidi s vráskami na čele
Že tu uvidí nemocnice a dokonce i hřbitovy*

Že i nádherné věci vrhají černé stíny
 Vzkažte jim, že Bůh, který nad zemí vládne
 Je k lidem všude stejně laskavý
 A že ten Zlý, co je doma otravuje
 Je určitě i tady vyhledá
 A vzkažte jim, ať nezapomenou na staré písně z mláde
 Na staré písně o nové zemi...

Vzpomínám na staré písně z mláde, v uších zní mi prostý jejich rým
 /:Na setkání v zemi nové duši naladí, na setkání s Otcem nebeským:/
 Se těší Váš marnotratný syn...

2 DOPISŮ MARNOTRATNÉHO SYNA 2

DC

Posílám vám domi pozdrav krátký, z krajů těch, o
 - lám vám domi pozdrav krátký, trochu smutný

Kterých jsem jen snil zatím v dětech vracel jsem se
 to je dobře vím zatím v dětech vracel jsem se

domi zpět - tky, teď však sám jsem esku zakry-
 domi zpět - tky, a teď však vím, že zpět se neutr-

za mnou je celnice, rakouská
 (ne s pozdravem, všs marnotratný syne)

hranice, kolem mně konečně ten správný svět, aut a
 obchody a víně svobody, i kdy by se, prosím vás, chtěl vrátit zpět?

Deaf Fine

Posi -

Křesťanský vtíp – Ameňák

(Převzato z kalendáře „Bůh nechce smutné tváře“ farnost Brno-Lesná)